

Marek Forgáč
kassai (Szlovákia) segédpüspök homíliája
MAGYAROK NAGYASSZONYA-TEPLOM (TISZTVEISELŐTELEP)

Krisztusban szeretett testvéreim!

Az Eucharisztia minden ünneplésékor Istennek – a velünk, halandó emberekkel való egyesülésének – a titka előtt állunk. Ennek a legbensősége-sebb egyesülésnek a neve: Jézus Krisztus. Ő Isten Fia, aki velünk, köz-tünk, bennük marad, úgy, amint azt megígérte.

Már az ószövetségi Deuteronomium könyve rámutat Istennek az em-berekkel való kapcsolatára a mindennapi okvetlenül fontos étel pár-huzamában: „*Az Úr, a te Istened megalázott és hagyta, hogy éhez, aztán mannával táplált, amelyet nem ismertél és atyáid sem ismertek, hogy megtudd: nemcsak kenyérral él az ember, sokkal inkább azzal, ami az Úr szájából jön*” (MTörv 8,2–3.14b–16a).

Hasonlóképpen halljuk az evangéliumban Isten Fia határozott és egy-értelmű szavát, aki az emberek mindennapi tápláléka kíván lenni: „*Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért*” (Jn 6,51).

A Szentírás ezen közvetlen idézett szavaiból látjuk, hogy Isten étke, mindennapi eledele akar lenni az embereknek, akik hisznek benne. Isten velünk van, jelen van Igéjében és az Eucharishtiában, a kenyér és a bor színe alatt. Egész és osztatlan a kenyérben és a borban. Mindnyájan, akik vágyódnak utána, erőt meríthetnek életáldozatukhoz és hitbeli tanúság-tételükhöz.

Bizonyára mindig lesznek közöttünk olyan emberek, akiknek hiá-nyozni fog az alapmegélhetés és a mindennapi kenyér. Naponta halljuk a segélykérést a szegények és a szenvedők felé, akiket megkötözött az éh-ség, a katasztrófa, a betegség és az igazságtalanság különbözősége. Nyo-morúságuk az égbe kiált. Adományainkkal, tettekészségünkkel a re-mény némi lángját igyekszünk meggyújtani nekik, mert ahol a kenyér hiányzik, ott az erő, a megelégedettség forrása hiányzik.

De hány ember szenved még rosszabb éhségtől és szomjúságtól? Élhetnek közvetlen környezetünkben, vagy családjainkban, sőt sokszor mi, magunk vagyunk azok, akik éhezünk a bizalmat, az őszinteséget, a szeretetet. Szomjazzuk a megértést, a nyugalmat, az igazságosságot, az élet értelmét.

Mindnyájan több nyugalomra, életörömrre vágyunk, bár tudván tudjuk, hogy ebből sohasem elég. Mindig jobb életre vágyunk, örök életre. Ezért esnek olyan jól Jézus szavai: „*Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért*” (Jn 6,51).

Krisztusban szeretett testvéreim! A szentáldozásban erőt kapunk, hogy képesek legyünk kitartani a Jézushoz vezető úton – akkor is, ha életutunk anyagilag vagy kapcsolatilag rossz, mert az a darab kenyér, amelyben jelen van az egész Krisztus, erőt és bátorságot ad tovább menni az úton, végig, az égis.

A járvány idején, a második hullám alatt, amikor Szlovákiában az államhatóságok utasítására több mint három hónapra kötelező volt a templomok bezárása, a saját bőrünkön tapasztaltuk meg, hogy mit jelent éhezni az Eucharisztia. Az emberek írtak, telefonáltak, siránkoztak és kértek bennünket, hogy mi, püspökök legalább minimális számú hívek számára, tegyünk valamit a templomok megnyitása érdekében. Mert bár online lehetőség volt részt venni az istentiszteleteken, de az nem volt az igazi, hiányzott a lényeges rész, a személyes találkozás Jézussal. Szlovákiában a templomok teljes bezárása a nyilvánosság számára nagy hiba volt, hiszen, mivel híveink minden intézkedést felelősségteljesen, kitartóan betartottak, a templomok nem voltak a járvány gócpontjai. Mindnyájan egyetértettünk abban, hogy a hitet bezártságban – ha hiányzik a közösség, Isten égi Kenyere érintése, az örökélet eledele – a maga teljességében nem lehet megélni. Az istentiszteleteken való személyes részvétel, a bűnbánat szentsége és a szentáldozás hiányában meggátolhatatlanul terjedt a kétségbeesés, a tanácstalanság, a beletörődés, a lemondás, az élet értelmetlensége. Az eucharisztikus Jézus jelenléte nélkül gyorsan terjedt a félelem, de az önzés pandémiája is.

Az Úr Jézus számunkra a béke és az áldozatkész szeretet forrása. Ő élő kapcsolatban akar maradni velünk – személyes kapcsolatban. Nem csupán passzív szemlélődést kíván tőlünk, válaszukra vár, párbeszédet

akar velünk – nem távolból, nem a képernyőn, a hírek vagy üzenetek által. Ő ételünk és italunk kíván lenni – egy örök életre. Enni az ő Testét és inni az ő Véré, erőt és új örömet jelent, amit nélküle nem lehet megélni! Nélküle a hit meggyengül, a hűség ellankad, a szív megkeményedik.

Beszéljünk vele, áldjuk, kérjük, kérdezzük őt, dicsekedjünk és panaszkodjunk neki, de mindenekelőtt legyünk készek táplálkozni vele, magunkhoz venni őt az Eucharishtiában. Milyen nyugodtak és örömteljesek azok a percek, amikor Krisztus újból a szívében van és én az ő Szívében. Ezt a tapasztalatot nem hagyhatjuk meg önmagunknak. Ne szégyelljük beismerni a világ előtt, hogy Jézusból élünk, és nélküle nem tudunk létezni. Mindemellet azonban gondoljunk arra is, ahhoz hogy magunkhoz vehessük Jézust az Eucharishtiában, jó és áldozatkész papokra van szükségünk. Az Eucharishtiát és a többi szentséget csak ők tudják nekünk kiszolgáltatni. Papok nélkül ez lehetetlen. Kérjük az Urat, hogy minden időben küldjön nekünk hűséges és áldozatkész oltárszolgákat.

Kedves jó hívek! Tegyük meg mindent, hogy találkozásaink Jézussal személyesek, őszinték, bizalomteljesek és odaadók legyenek. Hitetlen világunk előtt ne féljünk, és ne szégyelljük megvallani, hogy Isten a mi életünk és örömünk forrása, aki szó szerint eledelünk, és akiből élünk.

Ez a mi hitünk és keresztény hivatásunk alapja. Ezt szeretnénk ezen az eucharisztikus kongresszuson, itt Budapesten is megmutatni a világnak. Azt, hogy miből, pontosabban kitől vesszük az erőt értelemmel teljes keresztény életünkhöz!

Ezen a Jézushoz vezető úton vezessen minket Égi Édesanyánk – az Eucharisztia Asszonya –, a Boldogságos Szűz Mária, aki saját magán élte meg, hogy Isten miként lett testté benne. Ő máig tanúja annak, hogy Fia Teste az Eucharishtiában miként van jelen mindenkinek, aki szereti őt és belőle akar élni. Ámen.